

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Telewizji [...] S.A.

Oddziałowi w K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 grudnia 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 marca 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą kasacyjną powódki Telewizji [...] S.A. z siedzibą w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 marca 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana w nim przesłanka została wykazana.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga precyzyjnego sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; postanowienie SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 204/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, nie publ.). Skarżąca przedstawiła zagadnienie sprowadzające się do analizy, czy użytkownikowi wieczystemu, który nabył użytkowanie wieczyste wraz z nakładami na budowę urządzeń infrastruktury technicznej na nieruchomości oddanej

w użytkowanie wieczyste od osoby, która poniosła te nakłady (nazywając ją „poprzednim właścicielem”), przysługuje uprawnienie do zaliczenia wartości nakładów poniesionych przez osobę trzecią przy aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, powołując się na wypowiedzi w literaturze prawniczej, których jednak nie przytoczyła i nie przedstawiła wyводу prawnego, mającego uzasadnić istnienie wątpliwości w tym przedmiocie. Niezależnie od tego, w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji problem prawny przedstawiony przez skarżącą nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nakłady na nieruchomość zostały bowiem poczynione w latach 1984 – 1991, przed datą ostatniej aktualizacji, na podstawie której skarżąca uiszczała wymierzoną opłatę roczną przez okres kilkunastu lat, począwszy od 1996 r. W art. 77 ust. 4 ustawy chodzi zaś o nakłady poczynione po dniu dokonania ostatniej lokalizacji. Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie SN z dnia 26 września 2005 r., sygn. akt II PK 98/05, OSNP z 2006 r., nr 15-16, poz. 243).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).